

Na tváři kuličky slz, láska si na křik nikdy nezvyká,

sedí a hádku mlčky polyká jak pád, jen tiše naříká.

Ví, že jak v přívalu déšť než vsaje zem, kořínky zaplaví,
napraví pohled zprvu tázavý, pak dotek laskavý.

Jen vědět, že jste jen dva, a nikdo nikde a nikdy víc,
co možná nejčastěji si lásku říct, do očí zblízka říct.

Ono to všechno chce čas, zasadíš stromek, taky nerodí,
telátko zkouší to, ale nechodí, dva k sobě hodí se i nehodí.

Na tváři kuličky slz, slova se jako mlha rozplynou,
smířit se s daní lásce povinnou, vinou i nevinou.

Jen vědět, že jste jen dva, a nikdo nikde a nikdy víc,
co možná nejčastěji si lásku říct, do očí zblízka říct.

Ono to všechno chce čas, zasadíš stromek, taky nerodí,
telátko zkouší to, ale nechodí, dva k sobě hodí se i nehodí.